

Но несигурни, въпрѣки натиска, че ще имъ се прѣда-
датъ и други земи отъ западна Бѣлгария, тѣ се прѣдаватъ на
плячки и неистовства. Така, слѣдъ като заставятъ населението
отъ кулско да си купи камбани — „културни споменици“,
както би казалъ Yeritas, авторътъ на „Данашна Бугарска и
ѣне претенсiе“ — съ надписъ: „Въ врѣме на владѣнието
на князь Милана Обреновича IV, се купихъ и пр. . . .“,
изсичатъ всичката гора на кулчани и се залавятъ отъ ко-
ристъ да продаватъ по два наполеона кжщитѣ на забѣгна-
литѣ турци¹⁾. Освѣнъ това тѣ развалили 7—8 воденици и
нападнали срѣдъ бѣлъ день с. Голѣманово съ намѣрение да
го обератъ. Ала бѣлгаритѣ имъ отплащатъ добръ: тѣ, макаръ
и десетъ пжти по-малобройни, посрѣщатъ сърбитѣ съ оржжие
въ ржка и ги отблъсватъ. И тѣй, казва дописникътъ — кул-
скиятъ началникъ Токмакчиевъ — вмѣсто първия бѣлгарски
куршумъ да попадне въ турски гърди, попада въ срѣбски²⁾.

Най-сетнѣ Пиротъ стана срѣбски слѣдъ рѣшенията на
Берлинския конгресъ. Срѣбска стана ведно съ него и Враня,
а другитѣ два бѣлгарски града Нишъ и Лѣсковецъ сърбитѣ
вече бѣха успѣли да спечелятъ още съ С. Стефанския до-
говоръ затуй, защото току що повиканата на животъ бѣл-
гарска държава нито имаше срѣдства, нито пѣкъ разполагаше
съ подготвени хора, нито пѣкъ, най-сетнѣ, можеше да пустне
като срѣбската въ ходъ редица дипломатически сплетни и
заплахи, които да ѝ запазятъ тия чисто бѣлгарски покрай-
нини. Но въпрѣки туй, сърбитѣ прѣдъ себе си даже не сж ги
считали за свои. За тѣхъ тѣ сж били не освободени родни
страни, а добра печала отъ умѣло подета и завършена игра,
която печала трѣбваше съ всички срѣдства да запазатъ за себе
си. Бихме могли да приведемъ много факти за потвърждение
на тази наша мисль, но, струва ни се, достатъчно ще бжде
ако си послужимъ само съ нѣколко. Така напр., срѣбскитѣ
войници, сж наричали своитѣ другари отъ Нишъ нататѣкъ
„Бугарима“. Това застава срѣбската върховна команда съ
една наредба отъ 8 февруари 1878 год. да забрани строго
„употреба те, за народ овог краја вређајуће речи“³⁾. А бив-
шиятъ пиротски депутатъ въ срѣбската скупщина Мишо

¹⁾ Бѣлгаринъ, г. II, бр. 99, стр. 3 отъ 19 окт. 1878 г.

²⁾ Бѣлгаринъ, г. II, бр. 106, стр. 2 отъ 12 ноември 1878 г.

³⁾ Алекса С. Јовановић, Враня и ѣне поморавље, сп. Дѣло, кн. XX (1878,
стр. 52—53).